

Ukázka z knihy

SVĚT JE JINAK

**základní kniha
souboru
„Sdělení Druhé strany“
o Nehmotné a hmotné
podstatě všeho**

SWAZEK 1

zpracoval
ZDENĚK SVOBODA
se svými přáteli
ve světě
HMOTY i NEHMOTY

IX/24 Reinkarnace Tvořivých Duchů do těla člověka a jejich návrat do Nehmoty

Pojem reinkarnace neboli „převtělení“ je běžnou součástí více náboženských učení, zejména buddhismu. Na přelomu 2. a 3. tisíciletí „našeho“ letopočtu se dostává také do vědomí významnějšího počtu Duchovně se projevujících jedinců tzv. „západní společnosti“.

Z poznatků o Systému Stvořitele vyplývá, že ***reinkarnace jsou pravidelnými etapami v procesu vyspívání Tvořivých Duchů***. Ti vstupují do hmotných těl a ve ztížených podmínkách přímých účinků hmotné polarity a současně i zapomenutí všeho předchozího, ***ověřují si dosažený stupeň své vývojové kvality, aniž si to jako lidé uvědomují***.

Počet a četnost reinkarnací určitého Tvořivého Ducha se různí podle toho, jak se mu daří či naopak nedaří zbavovat se negací v prostředí závislosti svého myšlení a jednání jen na hmotě. V tomto smyslu jsou ***reinkarnace přímo propojeny s karmickými předsevzetími Tvořivých Duchů a s mírou jejich naplňování***.

Shora zmiňované časové rozmezí 270 let umožňuje cyklické opakování relativně stejných „astrologických“ podmínek pro překonávání nebo již jen ověřování určitých vlastností podle karmického záměru. Naopak, velice krátká období mezi inkarnacemi mají často příčiny v „neplánovaném“ přerušení hmotného života nebo v nesplnění karmického úkolu. Je tedy rovněž možností pro Tvořivého Ducha, aby využil astrologicky nadále příznivé podmínky k navázání na předchozí nesplněná předsevzetí, být již jako jiný člověk.

Četnost reinkarnací ovlivňující tři vývojové stupně Tvořivého Ducha:

- ***základní vývojový stupeň***, v němž se TD učí být ve hmotném těle a prostředí, opatřuje si potravu, přístřeší před vlivy počasí, učí se být ve společnosti, komunikovat s okolím apod. – TD se vrací v období 270 let vícekrát do hmoty.
- ***střední vývojový stupeň***, v němž se TD učí komunikovat ve hmotných vztazích ve společnosti, zbavuje se povahových negací, individuálního

sobectví, učí se pozitivním vztahům ke druhým lidem, k přírodě apod. Tvořivý Duch se v tomto vývojovém stupni vrací do hmoty přibližně jednou za 270 let, aby ověřil svůj předchozí vývoj a pokračoval v odstraňování přetrvávajících negací.

- **vyšší vývojový stupeň** je stadiem Duchovního člověka, který je schopen jít vlastní cestou, aniž by byl ovlivňován ostatní společností. Takoví jedinci vstupují do hmoty pouze podle potřeby a z pověření „Druhé strany“ (učitelé, „Guru“) bez ohledu na panující hmotné podmínky.

Jsou ovšem výjimky, vyplývající z individuálních potřeb Tvořivého Ducha nebo z regulačního působení „Druhé strany. Proto se i někteří pokročilí Tvořiví Duchové vracejí do hmotného prostředí častěji, tj. opakovaně v rámci určitého rozpětí 270 let. Důvodem je především setkání ve hmotě s Tvořivými Duchy na nižším vývojovém stupni společné skupiny, jimž pomáhají naplňovat jejich karmická předsevzetí. Rovněž Tvořiví Duchové na vysokém stupni svého vývoje se ale někdy vracejí do hmoty v relativně krátkých časových intervalech, takže bez ohledu na globální astrologické aspekty. Je u nich totiž předpoklad, že jejich Tvořivý Duch si poradí i s méně příznivými astrologickými podmínkami a dosáhne i tak spojení s „Druhou stranou“, takže bude nápomocen v přenosu Informací při usměrňování negativního vývoje vztahů ve společnosti.

V současné společnosti jsou Tvořiví Duchové jako lidé přítomni ve všech shora uvedených vývojových stupních, které rámcově odpovídají jejich „stáří“. Nejmladší a nejméně zkušený jsou TD stvoření v souvislosti s osídlováním planety Země. Střední vývojový stupeň zahrnuje především TD, stvořené při osídlování planety života v souhvězdí Labutě. Nejstarší a nejzkušenější jsou TD stvoření k pobytu na planetě, nacházející se v hvězdokupě Plejády. ***Většina z nich ještě zdaleka nedospěla ve svém vývoji k tomu, aby se již nemusela vracet do hmoty.*** Jen nepatrná část se blíží vlastnostem, které umožňují, aby se vraceli do hmoty v rámci regulování dané etapy civilizačního vývoje. Jen několik málo relativně nejvyspělejších Tvořivých Duchů působí v Nehmotném dimenzi Universa, ale do hmoty již nevstupují a jsou pomocníky Stvořitele (v náboženských představách jsou nazýváni andělé).

IX/25 Tvořivý Duch v vstupuje do těla novorozence a zabydluje se v něm

Tvořivý Duch (TD) vstupuje do předem vybraného těla nově narozeného člověka v okamžiku jeho odpojení od těla matky, tj. po oddělení pupeční šňůry. Je to okamžik prvního nadechnutí a přijetí kvality právě působící Nehmotné Energie do rozvodu Energetického těla člověka. Teprve v této fázi vzniká samostatný jedinec jako člověk, řízený Tvořivým Duchem jedinečné identity, nezávislý na biologickém režimu a Tvořivém Duchu matky.

*Do hmotného těla vstupuje Tvořivý Duch Nehmotným „spojovacím kanálem-tunelem“, který je situován v oblasti čakry „třetího oka“, takže v oblasti nad kořenem nosu, jak je v dalším podrobněji popsáno. Ke vstupu Tvořivého Ducha do těla novorozence je hmotně přizpůsoben rozstup lebeční čelní kosti dítěte, která srůstá přibližně až ve věku dvou let. Prenatální tělo, uložené ve vaku v děloze matky již od počátku po oplodnění vajíčka, je napojeno k matčinu organismu nejen hmotným ale současně také Nehmotným rozvodem prostřednictvím pupeční šňůry. Nehmotný druhový program, vložený do buňky vejce spermií otce, způsobuje, že se takto oživený zárodek nového jedince začne vyvíjet. Znamená to, že současně se hmotným tělem roste i Nehmotné Energetické tělo, takže se prodlužuje i sací kanál pro přívod vitální Nehmotné energie. Souběžně s tím je v polaritně Středové oblasti mozku (thalamus) budováno, rovněž z Předhmoty, **Nehmotné vyústění pro vstup TD z prostředí Nehmoty do hmotného těla novorozence po jeho odpojení od těla matky.** Tento Nehmotný spojovací tunel, jak je v následných kapitolách podrobněji uváděno, Tvořivý Duch používá také k výstupu ze hmotného těla. Je to onen tajemný „světelný tunel“, jak jej popisují jedinci, kteří se vrátili do života ze stavů klinické smrti.*

Tvořivý Duch ve hmotném těle přebývá v prostoru Středního mozku (medicínské označení „thalamus“), kde ústí také hlavní přívod NE (sací kanál) a kde je rovněž situován hlavní energetický uzel (čakra třetího oka) pro její rozvod do Nehmotného Energetického těla. Podrobněji jsou tyto vztahy uváděny v části, pojednávající o vlastnostech a funkcích lidského těla na principech Systému Boha v Universu (svazek 2). V rámci své působnosti může tak Tvořivý Duch vstupovat do vymezeného rozsahu

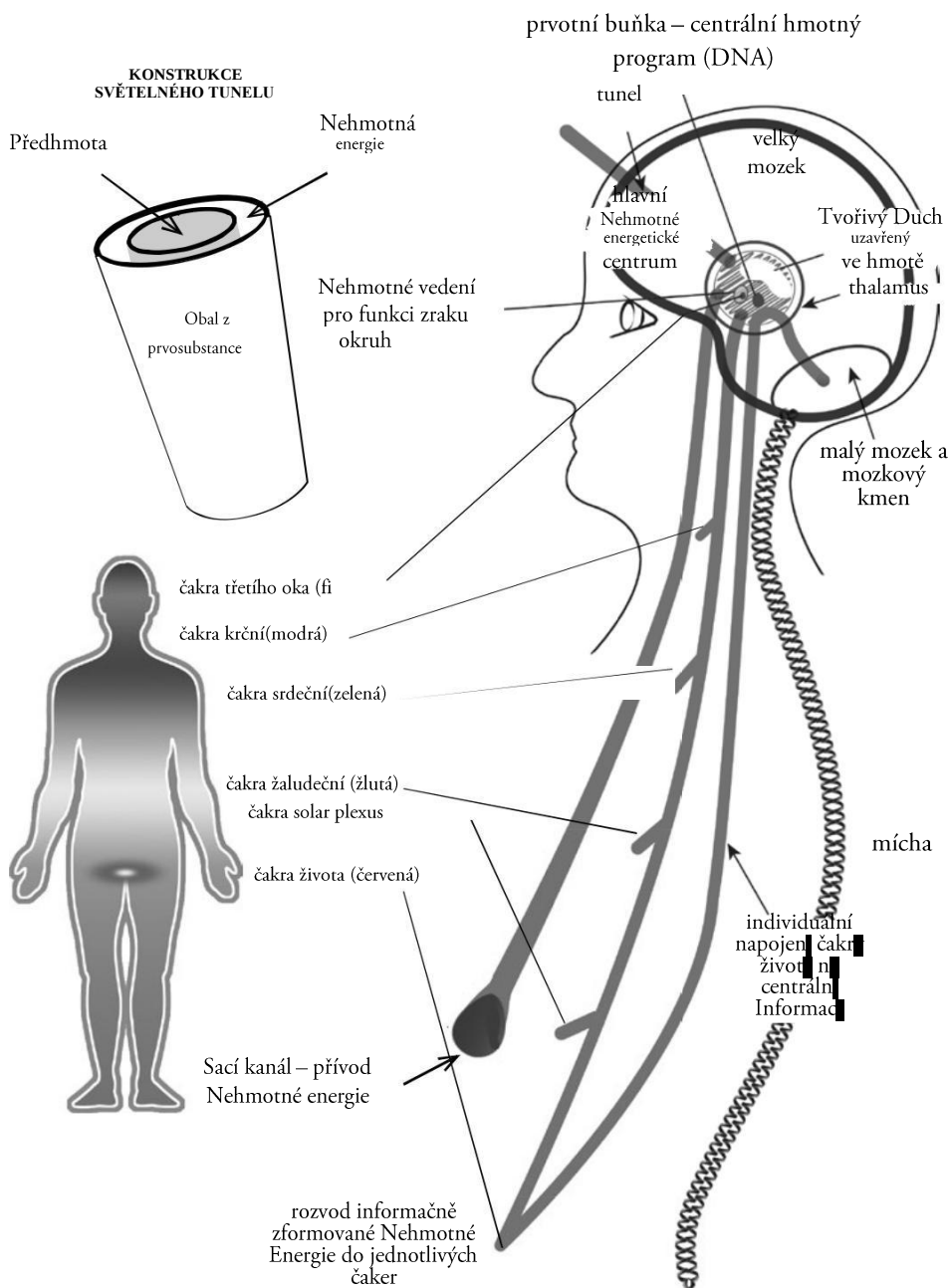

Schéma IX/25 a 26: Tvořivý Duch ve hmotném těle, světelný tunel, Energetické tělo a čakra

funkcí hmotného těla koordinovaně s netvořivými funkcemi Nehmotného druhového programu.

Z podstaty Systému Universa je zřejmé, že také ***Nehmotné tělo Tvořivého Ducha musí být ve hmotném prostředí chráněno obalem z Předhmoty***, aby se mohl „opírat“ do hmoty těla a ve hmotném prostředí jako člověk s ní hýbat (pracovat) v rozsahu hmotných vztahů, jak to vyplývá ze záměru Boha.

IX/26 Příchod, bytí a odchod Tvořivého Ducha z těla člověka

Procesní podstata přechodů TD mezi Nehmotnou a hmotnou dimenzí Universa

Než se seznámíme s problematikou vztahů spojených se vstupem, pobýváním a výstupem Tvořivého Ducha (TD) ze hmotného těla je účelné pochopit podstatu těchto přestupů. Dozvíme se také, ***jak souvisí přítomnost TD s funkcemi Nehmotného druhového programu těla a sacího kanálu vitální NE***, což vše, jak je v dalších částech této knihy podrobněji přiblíženo, ***podmiňuje projevy života člověka***.

Bylo již v předchozích souvislostech uvedeno, že TD, aby mohl vstoupit do hmoty těla, musí na sebe navléknout „kabátek“ z Předhmoty. Jen v tomto „převleku“ může působit a opírat se do hmoty těla. Níže se budeme snažit vysvětlit, jak si TD zmiňovaný „kabátek“ z Před-hmoty navlékne, aby mohl vstoupit do hmotného těla a aktivně v něm působit.

V podrobnějším příoměru si představme dvě do sebe zasunuté trubičky zformované z Předhmoty a tvarované jako kužele, kde prostor mezi vnitřní stěnou větší a vnější stěnou slabší vyplňuje „náboj“ Nehmotné Energie (NE). Připomeňme si předchozí poznatek, že toto „zařízení“ je mnoha jedinci, kteří se ocitnou v „klinické smrti“, popisované jako „zářivý tunel“ nebo také jasné, nesmírně příjemné světlo.

Tvořivý Duch vstupuje do „otvoru“ Nehmotného útvaru, tvořeného dvěma v sobě zasunutými kuželovitými „trubičkami“ z Nehmotné substance Předhmoty, a to na jejich užší straně. Při průchodu na sebe navléká Předhmotu té vnitřní, kterou se takto obalí. Vystoupí širším koncem takto uvolněného „tunelu“ a je připraven k bytí ve hmotném těle. Po jeho vystoupení

v Předhmotném „kabátku“ z vnitřní trubičky se takto uvolněný prostor uvnitř obvodové trubičky (tunelu) zcela vyplní mezi-stěnovým nábojem přítomné NE. ***Tím se uzavírá cesta TD zpět na „Druhou stranu“*** a z trubičky-tunelu se stává připravená cesta až přijde čas k jeho odchodu zpět. Nutno ještě poznamenat, že otevření kanálu pro cestu zpět je možné pouze z „Druhé strany“ a po svléknutí Předhmotného obalu.

Spojovací „tunel“ mezi Nehmotným a hmotným prostředím ústí do centrálního Energetického uzlu Nehmotného vnitřního Energetického těla, jak bylo již v předchozím textu zmiňováno. Ve hmotném těle to odpovídá umístění ve Středové části mozku (thalamus) v oblasti nad kořenem nosu (čakra třetího oka).

Níže uvádíme způsoby, jak TD naopak hmotné tělo opouští a přestupuje do Nehmotného prostředí OU, na „Druhou stranu“. Využívá k tomu stejnou „technologii a zařízení“, ale „trubičkou“ tunelu prochází opačným směrem. Při průchodu „svléká kabátek“ z Předhmoty (prochází „tunelem“) a směřuje ke světlu „Druhé strany“.

Po vyčerpání Nehmotného druhového programu hmotné tělo se stává nefunkční a Tvořivý Duch je opouští, přechází do Nehmotného prostoru OU. To je podstata stavu, který medicína označuje jako exitus – smrt, skon člověka. Je to nejobvyklejší přechod Tvořivého Ducha na „Druhou stranu“.

Nehmotný druhový program, jak je v souvislostech se hmotným životem dále v této knize podrobněji rozvedeno (svazek 2), je souborem Nehmotných impulsů, které jsou výchozími Informacemi pro růst, funkce a obnovování těla. Ve hmotném průměru lze čerpání Nehmotného programu přiblížit k přehrávání Informací pro hmotné bytí uložených na „pásce či disku“. Intenzita čerpání Nehmotného programu je odvislá od fyzického a psychického zatěžování hmotného těla. Nadměrné psychické a fyzické zatěžování organismu ve hmotných vztazích, nesouladných se Systémem Stvořitele, způsobuje rychlejší vyčerpávání Nehmotného programu.

Ne vždy se ale TD vrací do Nehmoty popsáným přirozeným způsobem. V bytí člověka se může objevit mnoho situací, kdy TD sám, nebo vlivem vnějších okolností opouští hmotné tělo ještě před vyčerpáním Nehmotného

programu. Jsou ale i případy, kdy TD stojící před rozhodnutím opustit tělo se do něho vrací. Medicína označuje tuto událost v bytí člověka jako „klinickou smrt“.

Jsou však také *další důvody, kdy se Tvořivý Duch cítí ve hmotném těle natolik nespokojen, že se rozhodne v něm dále nesetrvávat.* Vyhledá nějaký způsob, jak se fyzické tělo stane funkčně nezpůsobilé pro jeho další pobyt (sebevražda, „nevléčitelná“ nemoc, ztráta smyslu života apod.).

Všechny *předčasné odchody způsobuje netrpělivost Tvořivého Ducha, který tak projevuje malou pokoru vůči dílu Stvořitele* a postupuje jednostranně podle svých subjektivních představ. Jsou to projevy negací, vyplývajících z jeho zatím nízké vývojové vyspělosti. V každém případě je to ale jeho svobodné rozhodnutí, které je také součástí jeho vývoje.

IX/27 **Formy klinické smrti**

Klinická smrt je situace, kdy TD opustí se svým flexibilním Předhmotným obalem hmotné tělo, ale je s ním stále ve spojení prostřednictvím jakéhosi řídicího kabelu. Je to stav, kdy hmotné tělo se dostane do problémů a přestane fungovat základní životní procesor – srdce a s ním i krevní oběh. TD je mimo tělo, dívá se na ně a rozhoduje se, zda projde „tunelem“ na „Druhou stranu“. Dokud ale *není přerušeno napojení TD „kabelem“, tedy i hmotným Informačním centrem – mozkem, může se TD do těla bez problémů vrátit.* Toto jsou případy přežité „klinické smrti“, jak je mnoho lidí popisuje a věda ze znalostní nouze „vysvětluje“ způsobem jí vlastním. V takových případech pomáhá napojení na oživující medicínské přístroje, neboť *zůstal funkční také sací kanál pro přívod vitální NE do hmotného těla a Nehmotný druhový program nebyl vyčerpán.*

Navazme na výše popsany poznatek, že Tvořivý Duch ve stavu klinické smrti obvykle ze hmotného těla vystoupí, je s ním ale stále ve spojení. *Selželi činnost srdce a s tím související krevní oběh, projeví se to následně zejména v nedostatečném zásobování mozku „provozní hmotou“, a tím i v jeho funkcích. I za těchto okolností mozková činnost stále ještě probíhá, ale ve velice zúženém rozsahu. Vnímané skutečnosti jsou*

nadále převáděny do hmotného vědomí člověka, neboť není porušen Informační tok mezi podvědomím a vědomím. To vysvětluje pravdivou podstatu zážitků, o nichž vypráví někteří jedinci, kteří klinickou smrt přežili a ve stručnosti je charakterizujeme v následujícím textu. Dále je rovněž vysvětlena cesta tunelem ke světlu, jak ji popisuje mnoho jedinců, kteří se dostali do stavu klinické smrti.

Cesta tunelem ke světlu je stav při klinické smrti, kdy Tvořivý Duch je stále v těle, přiblíží se pouze k uzavřenému otvoru Předhmotné trubičky – spojovacího kanálu. Blíží se k jasnému světlu (výplň trubičky nábojem Nehmotné Energie) a rozhoduje se, zda požádá „Druhou stranu“ o pomoc při svléknutí Předhmotného obalu, aby mohl projít tunelem. Jeho rozhodnutí závisí v mnoha případech na stavu životaschopnosti organismu jeho těla. Pokud nefunkční část hmotného těla je napojena na podpůrný přístroj, Nehmotný program pracuje a přívod Nehmotné energie není přerušen, vrací se TD zpět na své místo ve hmotném těle. ***Člověk, i když byl v bezvědomí třeba dlouhou dobu, tak se vrací k životu, neboť TD z těla neodešel, Nehmotný program není vyčerpán a přívod vitální NE do těla zůstal funkční. Pokud se ale TD rozhodne přejít na „Druhou stranu“, jsou veškeré oživovací procesy medicíny marné.***

Jsou i takové případy klinické smrti, ***kdy Tvořivý Duch z těla odejde až po napojení na podpůrné přístroje*** zajišťující základní funkce organismu. ***Nehmotný program zůstává funkční, přísun Nehmotné energie není přerušen,*** takže ***hmotné tělo dále „žije“, ale není řízeno TD.*** Takový stav označuje medicína jako „***mozkovou smrt***“. Je jasné, že po odpojení od podpůrných přístrojů nastane skutečná hmotná smrt.

Jiné jsou případy ***odchodu Tvořivého Ducha z těla při nějaké náhlé a nečekané události, kdy ještě není vyčerpán Nehmotný program, ale dojde k poškození organismu neslučitelnému s dalším bytím.*** Organismus těla byl vystaven nějaké náhlé krajně nestandardní situaci s důsledky, že ***některá jeho životně důležitá část není schopná plnit svoji funkci (nejčastěji to bývá v souvislosti s poraněním mozku).*** Některé orgány těla jsou dočasně ještě funkční, ale nemohou komunikovat s impulsy Nehmotného programu, takže nastává zánik hmoty organismu a TD je nucen z těla odejít.

IX/28 Vjemy člověka ve stavech klinické smrti

Odpoutání Tvořivého Ducha od hmotného těla člověka prokazuje jeho existenci a věčnost

Stavy klinické smrti a jejich vnímání člověkem jsou popisovány v duchovní a dokonce i v odborné medicínské literatuře, podle autentických zážitků těch, kteří je prožili. Člověk, který se vrátil ze stavu klinické smrti, vypovídá přesně o pozorování svého těla z jiného místa a o lékařských úkonech, ačkoliv je svými smysly nemohl vůbec registrovat. *Trvající spojení Tvořivého Ducha se hmotným mozkem způsobuje, že člověku se v takovém stavu promítají do vědomí světelná a jiná situační zobrazení, jak je hmotný mozek překládá podle Informací, které má ve své paměťové části uloženy.*

Z výlučně hmotných hledisek má takový scénář nevysvětlitelný a zdánlivě fantastický charakter, neslučitelný s východisky vědy a s poznatky medicíny. Výpovědi osob, které prošly stavy klinické smrti, medicína proto „vysvětluje“ odkazem na účinky domnělých halucinogenních látek formovaných v mozku v těchto stavech. Věda typicky opět „odborně vysvětluje“ to, o čem sama není schopna vypovídat. Přitom uváděné *prožitky osob ve stavech klinické smrti jsou skutečností, která vyplývá ze Systémových principů součinnosti Tvořivého Ducha se hmotným tělem, jak bylo výše popsáno.*

Ještě zvláštnější jsou *zážitky některých jedinců s vysokou vnímavostí Nehmoty*. Vypovídají o tom, že ve stavech klinické smrti nebo jenom ve snovém vidění při vypojení vědomí „se dostali“ na „Onen svět“, respektive v námi uváděném pojmenování do prostředí „Druhé strany“. Ze Systému Universa ale vyplývá, že z přechodového „světelného tunelu“ TD vystoupit nemohl, neboť zpětný přechod není možný. Krom toho by musel TD přerušit spojení se hmotným tělem a to by přestalo existovat, nastala by hmotná smrt. Skutečnost je taková, že **Tvořivý Duch těchto jedinců vstoupil na kraj „světelného tunelu“, takže na rozhraní hmotné a Nehmotné dimenze. Odtud nahlédl do prostředí „Druhé strany“, aniž by přerušil spojení s hmotným tělem. Pozoroval tam virtuální realitu, takže Tvořivé Duchy a Nehmotné prostředí ve hmotném překladu kódů, jak je má člověk uložené v mozku.** Stejná Informace je jinak vnímána Nehmotným vědomím Tvořivého Ducha a jinak hmotným vědomím člověka. Znamená to, že TD

v Nehmotném prostředí vnímá Informaci jako virtuální realitu, zatím co člověk vnímá tu samou Informaci jako hmotnou realitu.

IX/29 Podstatou „světla v tunelu“ je překlad vnímání rozhraní mezi hmotným a Nehmotným prostředím

Věda člověku zatemňuje nesmrtelnost jeho skutečné identity

Člověk ve stavu tzv. klinické smrti vnímá průchod z hmotného do Nehmotného prostředí jako pověstný „tunel“ zalitý zářivým světlem, v němž se cítí uvolněně a na jehož konci je vítán. Pokud TD se vrátí zpět do těla, má tyto zážitky uloženy v paměti mozku a dokáže si je vybavit do hmotného vědomí, takže je schopen jako člověk tyto prožitky sdělovat jiným lidem.

Vnímáním světlem je Energetický uzávěr tunelu, čili něco podobného jako denní světlo vyčištěné od atomární hmoty.

Podstata vnímání „tunelu“ (koridoru, kanálu), na jehož konci svítí jasné světlo zvláštního charakteru bylo již v předchozích souvislostech objasněna.

Vnímání „světelného tunelu“ je překladem svazků Nehmotné Energie, které jsou v prostoru vymezeném Předmotou pro přechod Tvořivého Ducha mezi hmotným a Nehmotným prostředím.

U jedinců s velice pokročilým Tvořivým Duchem má tento koridor ještě boční vyústění, které slouží k jeho průběžným mimo smyslovým kontaktům s „Druhou stranou“.

Důsledky odborné neznalosti podstaty života a zatracování existence Nehmoty moderní vědou jsou pro člověka svojí negací velice závažné. Tím nejpodstatnějším je skutečnost, že věda ve hmotně zkreslených tvrzeních

- zatemňuje skutečnou podstatu člověka, jeho nesmrtelného Tvořivého Ducha jedinečné identity, věčného „já“, přesahujícího pomíjivou individualitu člověka v aktuálním životě,
- redukuje postavení člověka na úroveň dočasného bytí, které nezvratně končí smrtí, biologické procesy na úroveň souboru chemických reakcí, které ovšem nemůže napodobit, aby se výsledně projevovaly jako život.

To současně vypovídá o hmotném omezení, z něhož se věda zatím nedokáže vymanit a naopak do něj strhává většinu společnosti. ***Člověk je vědecky zbavován naděje na svoji další existenci, takže se otevírá materialistickému nebo dogmaticky náboženskému pojetí života.*** Zamysleme se nad tím, proč se hmotná věda takto chová a jaké to má důsledky pro základní orientaci současného člověka. Lze dovodit, že základem takových přístupů je neznalost podstaty života a tvrdošíjná snaha „vysvětlovat“ vše pouze jako hmotné procesy, bez ohledu na důsledky v takto deformovaném životním stylu většiny společnosti.

IX/30 Tvořivý Duch v „meziprostoru“ při náhlém opuštění hmotného těla

Zastavme se u mimořádných fatálních situací, jako jsou náhlé nečekané smrtelné nehody z různých vnějších příčin, jako jsou silný úlek, psychický stres - strach, úraz, zásah elektrickým proudem, sebevražda, násilný útok jiné osoby apod. Při nich Tvořivý Duch odchází ze hmotného těla okamžitě, takže nemá podmínky potřebné ke standardnímu přechodu do Nehmotného prostředí „Druhé strany“. Jejich společným znakem je, že Tvořivý Duch opustí tělo jinak než „světelným tunelem“.

Přeruší si tím jednak spojení se hmotným tělem, do kterého se již nemůže vrátit. Ztratí možnost pro přechod do prostředí „Druhé strany“ tunelem a svléknout v něm Předhmotný obal. Je tak v situaci, že nemůže dále existovat ve hmotném těle ale ani přejít do Nehmotné dimenze, brání mu v tom izolace z Předhmoty, které se nezbavil.

Tvořivý Duch za těchto okolností „uvízne“ v meziprostoru mezi hmotnou a Nehmotnou dimenzí Universa, z něhož se sám nedokáže vymanit. Do takové situace se ale dostane i v případě, kdy při opuštění hmotného těla standardním způsobem vlastní nešikovnosti nedokáže odhodit pomyslný „kabátek“ z Předhmoty nebo se nedokáže odpoutat od hmotného bytí. Jsou to ojedinělé případy, kdy Tvořivý Duch, po vystoupení ze hmotného těla, zcela záměrně nechce „svléknout“ obal z Předhmoty a projít „tunelem“.

Z jeho pohledu jej váže ke hmotě nějaký nevyřešený problém, respektive doznívání emocionálních hmotných vztahů vůči určitým osobám, zvířatům

či věcem (starost o pozůstalé, zvířecí miláčky nebo hmotný majetek). Někdy jsou příčinami prodlouženého pobývání Tvořivého Ducha v „meziprostoru“ také přímé *karmické důvody*.

Tvořivý Duch, v obalu z Předmoty ale bez fyzického těla člověka, izolovaný v meziprostoru, zažívá neobvyklé pocity. Vnímá vše, co se děje ve hmotném prostředí, může se v něm pohybovat, ale působí na něho polarita hmotného prostředí, takže jako Nehmotný je pro lidské vnímání neviditelný, přitom bez možnosti průniku pevnou hmotou (průniku brání Předmotný obal).

Jedinec v meziprostoru není ani člověk ani Tvořivý Duch. Uvědomuje si, že sice hmotně zemřel, ale současně má radost, že existuje dále, a to se všemi svými pocity a bez hmotných projevů. Snaží se dostat do prostředí „Druhé Strany“, ale nemůže, dokud má na sobě obal z Předmoty, kterého se v takovém stavu nedokáže sám zbavit. Ve hmotném prostředí vnímá vše jako dříve, když byl člověk. Nemůže se ale s nikým hmotně domluvit, nemůže ani hmotou procházet, jak to umožňuje Nehmotné prostředí a jeho tělo, pokud není obaleno Předmotou. Může se ale pohybovat a cestovat, k tomu používat ale nikoliv ovládat dopravní prostředky, atd. Zpravidla se zdržuje v prostoru, kde působil jako člověk a proto jej dobře zná, což mu dodává klidu. Obvykle se také zúčastní vlastního pohřbu, ale pro ostatní zůstává bez hmotného těla neviditelný.

Někteří senzitivní lidé, kteří mají zvýšenou vnímavost vůči Předmotě, dokáží převádět její vyzařování do hmotného vědomí a zobrazit si ve virtuální hmotné realitě její předchozí formaci spojenou s fyzickým tělem. Mají tedy schopnost „vidět“ Tvořivé Duchy v obalech z Předmoty nebo vnímat jejich projevy v abstraktním hmotném těle. To je podstatou jevů, které hmotná věda a takto jí odchovaná většina společnosti považuje za nevědecký výmysl z kategorie „báchorek o strašení a nadpřirozených jevech“.

Tvořivý Duch, který se ocitl v „meziprostoru“, musí pro návrat do Nehmoty požádat o pomoc partnera z „Druhé strany“. *„Zbloudilý“ Tvořivý Duch se může vrátit do svého domovského prostředí, až mu „Druhá strana“ pomůže zbavit se izolujícího Předmotného obalu.* Kontakt s „Druhou stranou“ mu zprostředkovává jeho karmický průvodce. Ten mu také

pomáhá zbavit se „pojítka“ ke hmotě. Nejen to, v přechodu „zbloudilého“ TD napomáhají ve hmotném prostředí i Duchovně vyspělejší jedinci, kteří jsou schopni s „Druhou Stranou“ mimo smyslově komunikovat.

IX/31 Porovnání základních rozdílů hmotné vzdělanosti s novými poznatky

Hmotná vzdělanost v oblasti Nehmoty neexistuje

Fenomén Tvořivého Ducha v těle člověka je vědě i náboženství neznámý

Materialistická „moderní“ věda a jen hmotně vzdělávaná společnost:

- nepřipouští existenci Nehmoty, takže Nehmotu neuznává, – ***ale Nehmota je základním nástrojem Boha, pomocí kterého utvořil jediné existující Jsoucno a všechno v něm,***
- v člověku spatřuje zatím poslední vývojový stupeň živé přírody a současně potencionálního ovladatele vesmíru, ***ale nemá znalosti o existenci Tvořivého Ducha, jeho věčnosti a poslání v Systému Boha,***
- domnívá se, že historie člověka na Zemi se vyvíjí plynule od jeho primitivních počátků do současnosti, ***neví, že Tvořivý Duch jako člověk již působil na dvou předchozích planetách v tomto prostoru Universa a že současná pozemská civilizace je již pátou formací a má předchůdce v mnohem vyspělejší společnosti Atlantské,***
- nezná Systémový vztah mezi Tvořivým Duchem a člověkem, ***ale Tvořivý Duch řídí veškeré myšlení a jednání člověka,***
 - nesmrtelnost člověka spatřuje pouze symbolicky v jeho památce a zanechaném hmotném díle, ***ale nezná skutečnou nesmrtelnost člověka ve věčnosti Tvořivého Ducha,***
- posmrtnou existenci vlastního „já“ považuje za nemožnou, v nejlepším případě za náboženskou útěchu,

ale nezná, že a jak existuje „Onen svět“, že každý člověk jako Tvořivý Duch opakovaně přechází mezi Nehmotným a hmotným prostředím při své vývojové cestě k získání vlastností svého Stvořitele,

- náboženské představy slibují člověku konečné posmrtné uspokojení, pokud bude věřit a bude poslušný k církevním „pravdám“, posunutým ale mimo realitu Systému Boha,
takže zkreslují, být jinak než věda, základní znalosti člověka o sobě samém a vzdalují jej od pochopení skutečného smyslu bytí a jeho směřování na principech Stvořitele,

- soutěžní ekonomika současnosti evokuje v člověku touhu prosadit se a zviditelnit v symbolech hmotného blaha vlastními silami na úkor druhých,

ale situace v životě člověka jako jednotlivce mají v rozhodující míře karmickou podstatu, takže se má sobeckých vlastností v opatrování „hmotného blaha“ naopak zbavovat,

- společnost zaměřuje právně kodifikovaná základní hmotná práva člověka za spravedlnost,

ale skutečná spravedlnost mezi tvořivými Duchy v prostředí „Druhé strany“ spočívá v utváření rovných podmínek pro všechny, aby byly použitelné a pomáhaly TD v každém vývojovém stadiu v pozitivním přibližování se k principům Systému Boha, založeným na lásce ke druhým.

- věda spojuje vlastnosti člověka a dokonce i jeho vznik a vývoj s podmínkami hmotného prostředí,

ale neví a nechce vědět, že základem existence člověka a jeho vlastností je Nehmota v úloze nástroje Boha ke tvarování hmoty, takže hmotné prostředí je až následným, nikoliv prvotním projevem,

- věda a takto vychovávaná společnost spatřují a hledají dokonalé uspořádání hmoty přírody a všeho ve vesmíru na úrovni fyzikálních a jim obdobných „zákonitostí“, jakoby se hmota sama od sebe formovala do vlastností funkčního systému,

ale nechce si připustit, navzdory vlastním poznatkům, že každý systém i technický má svého tvůrce, který jej ovládá a udržuje v chodu

a jeho případné odchylky koriguje. Také Svět, Tvořiví Duchové, lidé a všechno hmotné má svého Božího Tvůrce, který je pro jím stvořené bytosti přímo nepoznatelný a neposuzovatelný,

- považuje schopnost člověka kombinovat získávané Informace za jeho inteligenci,
ale neví, že základem inteligence člověka je kreativita Tvořivého Ducha, spojená nejen s poznáním, ale současně spočívající na souladu se Systémem Boha, který veškerou skutečnost stvořil.

Závěrem k této části, pojednávající o vývoji Tvořivého Ducha v Universu, si znovu připomeňme, že současná výlučně hmotná orientace vědy a společenské praxe jsou v příkrém rozporu s realitou Systému, vloženého do Universa a tedy i do nás lidí.

Sdělení „Druhé strany“ o existenci Tvořivého Ducha nás seznamují „o životě po životě“, a to ve všech příčinných souvislostech reality Systému Boha. Propojují osobnost člověka a jeho bytí ve hmotě s jeho Duchovní podstatou a vývojovým procesem, kterým prochází. Ukazují, proč si člověk má vážit každého, nejen svého života, proč nemá mít strach před přirozenou smrtí. Umožňují nám lidem zcela nové poznání a s tím související kvalitu myšlení a jednání, aby bylo orientováno smysluplně a s vědomím Boží lásky, která to všechno způsobuje.

Konec ukázky z knihy „Svět je jinak“

Čím více je současný člověk obklopen technickými možnostmi, tím více se vzdaluje skutečnému smyslu života. Nejen to, že se mu nedostává odpovědi na základní otázky původu a účelu vlastní existence, ale stále více propadá materialistickému pojetí života a obavám i z takto chápané smrti, jako absolutního zániku vlastní identity. Takové klima v současné společnosti je ovšem v rozporu s Božími principy lásky a porozumění pro druhé. Nelze také pominout s tím související skutečnost stále sílícího negativního ovlivňování psychické i zdravotní rovnováhy fyzického těla člověka a veškeré živé přírody. Významnější odchýlení od Systému, která by ohrožovala smysl a existenci člověka v Božím záměru, jsou regulována „Druhou stranou“. Nebyly a nejsou proto náhodnými projevy vstupy nejvyspělejších Duchovních jedinců do hmoty, kteří jako lidé přicházejí a působí v úloze vyslanců, přinášejících poselství Vyššího Systému do společnosti. K nim patří také vysokoškolsky vzdělaný a dlouholetými zkušenostmi z řídicí praxe v chemickém a farmaceutickém průmyslu vybavený autor knihy „Svět je jinak“, Zdeněk Svoboda. Spolu s partnerkou s jedinečnými schopnostmi mimo smyslových kontaktů zpracovávají již více než patnáct let informace z dialogů s Nehmotnými bytostmi z prostředí „Druhé strany“. Tuto dvojici později doplnila žena obdobného Duchovního zaměření se specifickými senzibilními a výtvarnými schopnostmi.

Kniha „Svět je jinak“ je jedinečná tím, že vysvětluje původ života a smysl existence člověka s odkazy na praxi současné společnosti, vědu a náboženství nevyjímaje. Předstihuje dobu, takže k jejímu úplnějšímu pochopení a využití nepochybně dospějí až budoucí generace.

Text je původní, jak je předáván z „Druhé strany“ od Duchovních Nehmotných bytostí Djuka (Žuk) a Ojřud, přičemž je co nejméně upravován, aby byl obecně pochopitelný. Situace je ztížena i tím, že je nutno hmotně popisovat něco, co je hmotou neuchopitelné, nezměřitelné, něco, co je pro smysly člověka nevnímá-
telné, tedy „nic“.

